

Біле, немов сніжне, місто з велетенськими арками здіймалося сходинками до верхівки скелі. А на вершині мерехтіли на сонці та розчинялися в небесах золоті баньки казково красивого палацу — головної будівлі в маленькій країні Щастя, яку населяли добрі й задоволені життям підданці.

У гігантській центральній залі палацу зберігалось велике рубінове серце. Воно сяяло, коли все було добре, та плакало сльозами-рубінами, якщо бодай один житель країни був у біді. Упродовж багатьох років ніхто не помічав під серцем дрібних червоних камінців, тому країну й назвали Щастям.

Здоровенна підйомна брама затуляла вирубаний у скелі вхід у гавань. Брама була зачинена так міцно, що всередину не потрапляло ні краплинки води. А на ній згори вниз, під кутом, було нашкрябано кривульками: «Кричіть — і вам відчинять». Що за лапа-криволапа написала цей заклик?

Кеп трохи помилювався «вишуканим» написом, а тоді заволав у рупор, намагаючись надати голосу щонайбільше суворості:

— Агов! Брамники! Відчиняйте, сто оселедців через море! — це такий моряцький вислів.

Брама не зрушила ні на міліметр, а на майданчику, де зазвичай лежав головний вартовий — кабан Свин, було порожньо. Над водою з голосними криками ширяли мартини. До капітанових вух долинав м'який шум хвиль, які накочувалися на скелі.

— Куди ж усі поділися? — пробурчав собі під ніс капітан і знову схопився за рупор: — Гей, нагорі! Мене тут об скелі розтрощить!

Згори почулося якесь сонне рохкання, і з балкончика вигулькнула спершу пара ратиць, а потім винувата свиняча морда.

— Кр'анці¹ викинь! — заявила вона та зникла.

Видр лайнувся, кинув кр'анці, віддав якорі та пришвартувався за гак, вбитий у підніжжя арок, імовірно, саме для цього.

— Гей, нагорі! І довго мені чекати? Відчиняй-но браму!

Та сама винувата морда знову з'явилася та ліниво ковзнула поглядом по капітану й кораблю.

— Ключів нема, — тяжко зітхаючи, рохнула вона та розгублено почухала за вухом. — Поцупили... Точніше, поцупив СІРИЙ ЗЛО-

¹Кр'анці — плетені мотуз'яні клубки, які вивішують за борт, щоб судно не билосся об причал.

ДІЙ. Знову він старі фокуси викидає, хоча ключі якраз були новісінькі!

І морда зникла. А замість неї висунулася цікава та трішки дурнувата голова гусака на довгій шиї. Вона подивилася на капітана спершу одним оком, потім другим, а тоді багатозначно мовила:

— Га!

Що ж означало це «га»? Кеп так і не збагнув, зате напевне зрозумів, що згори на нього щось летить. «Щось» виявилось мотуззяною драбиною, яка мало не розбила йому голову.

«Оце так гусак!» — подумав видр і схопився за найнижчу поперечину. Драбина була вузька та хитка, але капітану не бракувало вправності, тож він видерся нагору дуже швидко, що навіть і до десяти ніхто не встиг би порахувати.

— Вуаля! — заявив Кеп, неабияк спантеличивши обидвох вартових.

— Іноземець, — прошепотів гусак кабану на вухо. — Стидоба!

— Дозвольте відрекомендуватися, — пискнув видр і шаркнув ніжкою. — Капітан, син капітана й онук боцмана, а якщо коротко — Кеп! Прямую у своїх справах у гавань вашого пречудового міста!

— Головний брамник Свин зі своїм побратимом! — представився у відповідь кабан, похапцем згадуючи правила етикету та щосили стараючись набути переконливого вигляду. «Побратим» тим часом заявив, що він — гусак, і на цьому офіційна частина завершилася.

— Що тут у вас таке, чого браму не відчиняєте? — запитав видр, усунув люльку в зуби, а за мить заховав у кишеню.

— Та багато чого, — загадково рохнув кабан, закотив очі та почав перераховувати: — По-перше, СІРИЙ ЗЛОДІЙ, по-друге...

Проте закінчити йому не дали. Гусак відштовхнув побратима та замахав крилами.

— Бгеше він, бгеше, могда незгабна! — обурено загалготів він, зворушливо гаркавлячи. — Гатиці його бачив? Хіба такими гатицями ключі втимаєш?

Кеп пильно оглянув ратиці Свина та дійшов висновку, що для тримання ключів вони навряд чи придатні, хоча лапи гусака, власне, теж не дуже годилися для цієї справи.

— А я дзьобом відчиняю, дагма ти на лапи витгіщаєшся, — гусак упіймав на собі погляд видра. — Бачив, як у мене шия кгутиться?

А й справді, шия в гусака була видатна.